

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De S. Iuliana virgine & martyre singulari & inclyta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

rum bonorum sibi mercedem comparans: Quam detur nobis omnibus consequi, gratia & clementia Domini nostri Iesu Christi, cum quo patri cum sancto spiritu gloria, potentia & honor, nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.

MARTYRIUM S. IULIANAE VIRGINIS ET
MARTYRIS, AVTHORE SIMEONE METAPHRASTE.

TIAM ciuitatum pulcherrima, Nicomedia, inquam, cum, ^{16. FEBRVA.} qui impiè imperauit, Maximianus lubenter in ea degeret, erat dedita cultui idolorum. Ex ea ergò vir quidam ducens originem, nomine Eleusius, qui erat vnus ex senatu, & amicus quidem Imperatori, amicus autem dæmonibus, despondet puellam specie formosam, genere claram, moribus probam & laudabilem, temperantiam sibi maximè vendicantem, & scientem eam esse suum ornamentum, & quod est omnium maximum & perfectissimum. in Christum magnam pietatem possidentem, etsi ex parentibus ad hoc non bonam haberet occasionem. Nam ei quidem erat pater, eque & amicus gentilibus, & Christianis inimicus inexpugnabilis. Mater verò erat in confinio vtriusq;, nempe & gentilium erroris simul & pietatis, & neutri tribuens plus, quàm alteri. Sed non sic honestissima Iuliana, (hoc enim erat nomen puellæ) sed videns cælum, terram, aërem, mare, ignem, quærebat eum, qui ea est fabricatus, & per ipsa, quisnam esset, valdè prudenter didicit, sapientem Paulū habens magistrum. Inuisibilia enim eius, inquit, à creatura mundi operibus intellecta conspiciuntur. Propter eam ergò dicebat: Vnus est Deus verus, & eum oportet adorare. Alios autem nunquam deos dixerit Iuliana, neq; cultum & honorem eis tanquam dijs tribuerit. Hęc dicebat, & verbis conuenientia efficiebat opera. Atq; ab alijs quidem curis abstinebat: His verò tribus suam vitam dispertiebat, orationi, & templis Dei, & lectioni sacrarum scripturarum: & sic totum transiegit tempus, quod fuit inter sponsalia.

Iulianę vir-
ginis præ-
clarę doctes.

Rom. i.

Cum autem Eleusius vrgeret & properaret ad nuptias, hæc sapiens, & quæ acrem illum amatorem potens erat depellere, ad eum mittens, Noli, inquit, te parare ad nuptias, sciens fore, vt me non sis aliter ducturus, nisi prius Præfecti munus acceperis ab Imperatore. Hęc dicens, apertè ostendebat se talem habere scopum, vt si ille quidem non pareret, aut fortè etiam non posset, hæc non imbecilla ei esset occasio ad repellendas Eleusij nuptias. Sin autem eum ad hoc haberet morem gerentem, & qui id assequi posset, secundò aliquid ei imperaret, cui si paruisset & id fecisset, & illam in seipsum erat lucraturus. Sin verò non paruisset & hæsitasset, & se primùm, deindè eius quoquè perderet nuptias. Quòd autem talis esset eius scopus, mox ostendet oratio. Nam ille quidem, quoniam captus erat summo eius amore, cum omnem mouisset lapidem, & plurima pecunia emisisset magistratum, mittit ad puellam, significans & se ei sponsum euasisse clariorem, & iam postulans nuptias. Illa verò (necessariò enim aperit, quòd animò agitabat) Dicite, ait ijs, qui missi fuerant ab Eleusio: Hęc quidem rectè se habent: tu autem nisi meum Deum adoraueris, & quem ego colo Dominum, tu quoq; tuum esse fueris confessus, quære aliam, quæ tecum habitet. Hoc enim est vel solum Iulianæ fundamentum, & qui non eadem, quæ ego, opinatur, vadat ad aliam. Atque illi quidem renunciarunt: ille verò fuit ira commotus, & cum patrem eius accersiuisset, omnia narrauit, & verbis quoquè adiunxit minas.

Cum autem hæc ille audisset, qui erat ipse quoquè deditus gentilium falsæ religi- ^{Pater Iulianę} oni, non minori, quàm ipse, furore percitus, & rem resciuisset non solum præter spem, <sup>neq; idololat-
tra, valdè ei</sup> sed etiam præter opinionem, dolore quidem afficitur vt pater, irascitur verò propter <sup>succeser ob
religionem.</sup> nouam religionem: & statim cum domum venisset, primùm quidem nihil asperum nec acerbum dicit virgini, dubitans nè sic magis eam incitaret ad constantiam: sed iucundè potiùs & paternè, Dic mihi, inquit, filia charissima, & grata lux meorum oculorum, quanam de causa egrè fers nuptias, & repellis Præfectum? Illa verò, veluti in auribus quodam percussa stimulo: Desine, inquit, pater, iuro enim meam spem, Dominū meū Christum, si non prius fuerit meæ opinionis, neq; erit mearum nuptiarum particeps.

Quid

Constantia
virginis.

Quid enim fuerit hoc aliud, quàm corpore omninò coniunctos, esse hostes animis? Non tolerabilis ira patrem inuadit, & Desipis ne, inquit, & amas tormenta? Tormenta dixi? Per maximos deos Apollinem & Dianam, feris & canibus tuum corpus obijciam deuorandum. Martyr verò, Quid cunctaris? inquit: veniant canes, veniant ferae, atque adeò multae mortes, si fieri possit, pro vna. Lætabor enim, sæpè pro Christo moriens, & accipiens multas remunerationes. Rursus autem ille callidus generosam virginem variè inuadens, terrorem statim relinquit & asperitatem, & ad primam viam reuertitur, cum & paternum desiderium & hinc religio ex æquo cum distraherent, & vt se in omnem partem verteret, efficerent. Et ideo persuasione & blanditijs eam rursus studebat inducere.

Pater eam
in carcerem
tradit.

Cùm autem illa quidem minimè cederet, ille verò pergeret esse molestus, martyr aliquid aliud loquitur, quod plenum erat fiducia & loquendi libertate: Nunquid tu quoq; eris, dicens, tuis dijs similis, aures quidem habens, minimè autem audiens? Non hæc tibi dicens paulò antè, iusiurandum quoq; intuli, nihil mihi rei fore cum Eleusio, si non priùs ei persuasum fuerit, vt Christum adoret? Postquàm eam pater audiuit sic dicentem, eam tradit in custodiam. Deindè eum eam nocturnè rursus accersuisset, faciebat periculum, num tempus aliquid detraxisset de eius constantia. Postquàm verò rursus exclamauit generosa, Non sacrificabo idolis, non adorabo sculptilia: Christum solum adoro, Christum colo: vbi vidit apud eam nihil efficere blanditijs & minas, accessit ad periclitandum ea, quæ sunt grauiora: & cum plagas inflixisset, non quas paterna dimensa est misericordia, sed quas tumentis animo largiebatur: deindè eam tradit sponso, vt ea vteretur vt volet.

Afficit verberibus.

Traditur
sponsa Præfecto.

Cùm ergò contempto sponso contemnentem sponsam liceret iudicare, vt qui ratem suscepisset magistratum, ipse quidem primò astuabat animo & fridebat dentibus. Postquàm autem ea fuit introducta ad tribunal, & formæ pulchritudine omnium in se conuertit oculos, illius quoq; ira eius specie obtunditur, & iram mitigauit cupiditas, & tanquàm qui meditatus esset dicere omnium iucundissima & mollissima, Crede mihi, dicebat, ô mulierum suauissima, & cum meas elegeris nuptias, liberare ab acerbis tormentis. Quòd si etiam nolis dijs sacrificare, nos tibi nullam vim adferemus: tu solum mihi annue nuptias. Ad hæc martyr Christi, Neque vlla nos, inquit, oratio, neque tormentum, non ipsa deniq; mors persuaserit tibi priùs coniungi, quàm tu factus fueris mei Christi partium, & consummatus fueris eius diuino baptisate. Sed hoc quoquè faceremus, ô charissima, inquit Præfectus, nisi graue ab Imperatore nobis immineret periculum. Si enim tale quid veniat ad notitiam Imperatoris, non solum honore, sed cum ipso vita quoq; priuabit. Deindè tu quidem, inquit illa virgo præclara, hunc mortalem, & qui est ad tempus, regem, & qui est dominus tantum corporis, non etiam animæ, times: ego autem immortalem & Dominum omnium regum, & qui omni spiritui & animæ dominatur, nihilifaciam? & matrimonio coniungar cum ijs, qui ipsum afficiunt iniuria? An non tibi esse videtur iniuria, si quis è tuis seruis accedens, amicitiam inièrit cum tuis hostibus, & cum eis inièrit matrimonia? Nè ergò fallaris, neq; vtaris ambagibus, arbitrans fore, vt tu me persuadeas. Sed si velis quidem, ipse quoquè ad Deum meum accede. Sin minùs, at tu me interfice, manda igni, cæde flagellis, trade bestijs, vtere quomodocunq; volueris. Tu enim es mihi abominandus, & tuum matrimonium est societas cum inferis, & sepulcrum positum in oculis.

Præclara
vox sanctæ
virginis.

Durissimè
S. virgo flagellatur.

Hæc cum audiisset Præfectus, & igni ignem addidisset, ignem iræ, igni amoris, totus ignis apparebat, & furore agitabatur. Talis enim est amor, si fuerit contemptui habitus. Et propterea graue tormentum intulit egregiæ illi virgini. Id verò erat eiusmodi, vt à quatuor loris extensa, aridis quidem nervis, viridibus autem viminibus ipsa diu à multis verberaretur. Vbi autem defessi quidem erant illi, qui verberabant: ei verò puniçio erat potius confirmatio eorum, quæ dixerat, vt quæ nihil omninò ostenderet muliebri nec illiberale, iubens lictores cessare Præfectus, Sed hæc quidem, inquit, ô Iuliana, sunt initia & proœmia tormentorum. Tu autem ex his de alijs quoquè capiens coniecturam, accede magnæ Dianæ sacrificatura. Sin minùs, postquàm passa fueris, scies omninò te de rebus tuis non bonum cepisse consilium. Illa verò ægrè ferens, quòd putaret se posse ei persuadere: Fac, inquit, ô tu planè stulte & amens. Nam me habebis magis paratam pati, quàm tu sis paratus facere. Cùm sic dixisset, acerbioris orati.

orationis pœnas luit grauiſſimas, ſuſpenſa quidem capillis capitis, magna autem diei parte pendens, adeo vt propter violentam extenſionem auulſa quidem ſit pellis à capite, vultus verò ſit valdè perturbatus, & ſuper frontem tracta fuerint ſupercilia. Prefectus ergo etiam poſt ſupplicium verba rursùs adhibuit, ei ſpem præbente amore, & vt id, quod valdè veller, expectaret perſuadente.

Postquàm autem ille multa dicens, viſus eſt in ahiter canere, & ad cor quidem nihil dicere, foris autem ſolùm aures implere, moleſtia rursùs affectus eſt impius: & rursùs conſequenter præclaræ martyri adhibita ſunt tormenta. Iuſſit enim laminas ferreas valdè candentes imponi eius axillis & lateribus. Deindè lateribus quoq; alligari manus, & aliquod aliud ferrum tranſadigi per media eius femora, & ſic colligatam vel potiùs conſixam, abduci in carcerem. Illa verò cum & tam acerbum pertuliſſet ſupplicium, & abducta eſſet in carcerem, humi iacens, Domine Deus meus omnipotens, clamabat, qui es inuictus in potentia, qui fortis in operibus, aufer à me has afflictiones, & ab ijs, qui me circundant, libera doloribus, vt Daniele à leonibus, vt tres pueros, & Teclam ab igne & beſtijs. Pater meus & mater mea dereliquerunt me: tu autem Domine nè receſſeris à me: ſed quomodo olim quoq; fugientem Iſraëlem per mare conſeruãſti, mari verò inimicos eorum obruiſti: ita nunc quoq; me ſerua. Eum autem, qui aduerſus me bellum gerit, confringe rex inuictè, & per eum, aduerſarium, & qui nos conatur ſupplantare, ſatanam.

Cum preces adhuc eſſent in labris, ad eam accedit, qui ſub adſpectum non eadit, omnium hoſtis & inimicus, ſimulans ſe eſſe angelum Dei: Grauiam, dicens, o Iuliana, & valdè grauiam & planè intolerabilia aduerſus te Præfectus parauit ſupplicia. Tu autem ſolummodo cum te eduxerint è custodia, accurre & ſtatim ſacrifica. Neq; enim ſuſtinebis ſuppliciorum nimiam acerbicatem. Illa autem, Et quiſnam tu es? rogauit. Malignus verò, Sum, inquit, Dei angelus: & quoniam is magnam tuſ ducit rationem, mittit me ad te, magnificiens vt tu pareas, & non corpuſ tuum multis tormentis intereat. Ignoscet enim tibi, ſi parueris, cum ſit benignus, propter multam carnis imbecillitatem. Perturbatione & terrore martyr propter hæc fuit plena. Nam eius, qui apparebat, videbatur quidem forma angeli: conſilium autem apertè inimici. Cum ergo valdè & miſerabiliter ingemuiſſet, & lachrymis implèſſet oculos: Domine mi, inquit, omnium, quæ ſunt, effector: quem ſolum quidem laudant virtutes cæleſtium, horret verò aëreorum multitudo dæmonum: nè me deſpexeris, quæ propter te ſum paſſa: nec mihi prætextu ſalutis, malignus amarum aliquod temperet poculum: ſed oſtende mihi, quiſnam ſit, qui hæc dicit, & qui ſe fingit tuum eſſe famulum. Dixit, & ſtatim exaudivit is, qui inuocabatur, & vox extitit calitùs: Conſide Iuliana: ego enim ſum tecum. Eum autem apprehende, (do enim tibi aduerſus eum vires) & ex eo diſce, quiſnam ſit.

Sic preces vox quidem eſt conſecuta, vocem verò miraculum. Statim enim ſoluta quidem ſunt vincula: cecidit autem ferrum à femoribus. Illa verò hūmo ſtatim exurgit, & ſit ſui iuris: & cum ſic ſoluta eſſent illius vincula, vinctus videbatur is, qui apparuerat. Quem cum martyr ſtrenuè tanquam ſeruum comprahendiſſet, qui grauiam perpetraverat, duxit ad examinationem, dicens: Quiſnam es, & vnde, & à quo miſſus? Illi autem (validum enim, quod ſub adſpectum non cadebat, vrgebat flagellum) coëgit verum dicere, cum eſſet omninò amicus mendacij: & omnia ſimul recenſet, eum, qui miſerat, quòd ſcilicet eſſet ſatanas: ſe, qui miſſus fuerat, nempe quòd eſſet primus ex eius dæmonibus: cauſam, quòd per ipſam malignus magnum vulnus acceperat. Præterea, quòd ipſe eſſet ille ipſe, qui Eua olim pernicioſum dedit conſilium, & ad fratris eadem Cain incitauit, & qui induxit parricidium, qui ſuggeſſit Nabuchodonofori, vt excitaret ſtatuam, Herodi puerorum occiſionem, Iudæ proditionem & deindè laqueum. Ego, inquit, etiam lapidationem moni aduerſus Stephanum: aduerſus Petrum autem & Paulum, illius quidem capite demiffò in terram crucifixionem, huius verò enſe interceptionem. Poſtremò ego ſum, qui perſuaſi Hebræis, vt eſſent cultores idolorum: Solomonem autem ſapientem inſatuauit, & effeci nefariorum amorum ludibrium.

Hæc poſtquàm audiuit Iuliana, aliud quoquè fecit admirabile. Alia vincula & plagas impoſuit dæmoni. Omninò autem is etiam, qui abſq; his, ineuitabilibus illum conſtrinxit vinculis, & effecit vt teneretur manibus, non eſt incredibile eum procurãſſe, vt vinculis rursùs ligaretur à ſancta, & ſentiret plagas. Atque ille quidem admirabiliter

Suspenditur diu capillis capitis.

Vritur laminis candentibus.

Dan. 6. & 5.

Exod. 13. & 14.

Diabolus sub angeli specie ei apparet.

Apprehedit dæmonem.

Gen. 3. & 4.

Dan 3. Matt. 2. 26. & 27. Act. 7.

Ligat & verberat dæmonem.

ter grauem dolorē sentiebat, & rogabat, vt solueretur à vinculis, & relaxaretur à plagis. Quoniam verò non soluebatur, deslebat calamitatem, Hei mihi, dicens: Quid de me fiet? Quò fugiam? Multos quidem decepi: multis autem intuli afflictiones, & multorum fui causa malorum, carcerum, publicationum, plagarum, cōflagrationum, exiliorum, & postremò mortis acerba. Sed nullus eorum me omninò superauit. Hęc verò tanquàm mancipio etiam vincula imposuit, & plagas incussit, & me detinet. Sed ò pater & princeps noster, quomodo non cognouisti id, quod erat euenturum? Quomodo misisti? Quomodo ignorasti hoc malum inexpugnabile, quòd virginitate nihil sit excelsius, & martyris precibus nihil fortius?

Cùm verò is sic examinaretur, misit Præfectus, qui Iulianam educeret è carcere, si modò ea viueret. Illa ergò ducebatur: malus autem dæmon ab ea tractus, sequebatur. Martyr verò stetit ante Præfectum, primam seruans pulchritudinem, & perindè ac si nihil mali sustinisset, neq; in obscuro carcere inclusa fuisset: sed perindè ac si fuisset in thalamo, & benè & lautè curata fuisset & accepta. Dixit autem Præfectus: Dic mihi, inquit, Iuliana, Quando & à quo has didicisti præstigias: & quanam arte ità contempsisti tormenta, vt nullum serues eorum vestigium? Ars quidem, inquit, ò Præfecte, nulla est: sed diuina quadam & inestimabili potentia, quæ non solum te, sed patrem quoquè tuum satanam pudore affecit, me verò ambobus effecit potentiorum, nempe & tuo furore & improba illius arte: sic hęc quidem Christus vestras vires eneruauit, illic autem tibi & tuo patri & vestris asseclis ignem parauit terribilem, & tetrum tartarum, & tenebras, & vermem, & quæ nec mente potest aliquis comprehendere, nec persequi oratione.

Cùm ignem audisset Præfectus, ignem contra ipsam parauit, qui est ad tempus scilicet, & extinguitur. Accendit itaq; fornacem lignis & sarmentis, & qualibet materia, quæ facile potest vri & igne consumi. Vbi autem vehementer arsit, præclaram virginem in eum iniiciunt. Illa verò ad Deum intuebatur, & lachrymas emittebat ex oculis, & hæ partuæ guttæ, fluuios imitata, ignem extinxerunt. Maximo itaque sunt obstupesci miraculo, totus populus Nicomediensium, & viri numero circitèr quingenti, vna voce & mente exclamauerunt: Vnus est Deus, Vnus, inquam, Deus, qui est Deus martyris Iulianæ: Ipsum nos quoq; colimus, & gentiliū cultui renunciamus. Veniat enis, veniat ignis, veniat quæuis alia mors & cuiuscunque generis. Atq; eos quidem statim accepit enis, cùm sic iussisset Præfectus, nullo relicto, qui non fuerit in Christo consummatus. Eiusdem quoq; exitus fuere sociæ centum & triginta mulieres: Neq; enim viris visæ sunt inferiores, quòd attinet ad pietatem.

Adhuc autem ira feruens Præfectus, iubet Iulianam rursus iniici in leberem, multo igne bullientem. Diuina verò gratia eum propemodum effecit martyri lauacrum laborum, non autem qui membra liquefaceret & dissolueret: Ijs verò, qui circa ipsum ministrabant, Chaldaicam aliam fornacem. Nam cùm repente erupisset lebes, & circumcirca tanquàm ab aliqua machina esset effusus, admirabiliter & præter opinionem perdidit eos, qui circumstabant: & cùm eos iuste punisset, & stultis ostendisset experientia, qualis in ipsos, & qualis apparuerit in martyrem. Cùm sic fuissent consumpti lictores, Præfectus non tulit quod acciderat, neq; omninò tolerandam reputauit calamitatem. Quod autem eum præcipuè malè habebat, erat, quòd nec potuit quidem vnam superare puellam. Quod verò fuit indicium eius egritudinis, vestem quidem suam lacerauit: multa autem verba in suos deos emisit præ dolore. Cùm ergò supplicia inferens, nihil proficeret, ità magis videns martyri crescere constantiam, fert in eam sententiam, vt ense mortem subeat.

Procedit autem rursus quoq; tentator, qui ab initio ad martyrem accesserat satanas, & longè plura passus quàm faciens, & procul stans, (adhuc enim timebat, & plagarum meminerat) eius morte gaudebat, & ad eandem incitabat lictores. Cùm autem virgo illa fortis eum toruis adspexisset oculis, ille, Hei mihi, clamans, me fortè vult rursus apprehendere manibus, euanuit. Et ille quidem cùm multi adessent testes, metum sic confessus, aufugit: Gloriosa verò victrix Iuliana, tanquàm non ad mortem duceretur, sed potius ad solutionem mortis, ambulabat alaeri vultu, lætis oculis, & animæ internam exprimens voluptatem, cum ijs, qui cum ea ambulabant, multum differens, & persuadens, nullum esse neq; ex bonis præsentibus preciosius, neq; ex tristibus validius dile-

Mittitur S. virgo in fornacem.

500. viri credunt in Christum, & occiduntur.

Item foeminae 130.

Dan. 3.

us dilectione in Christum. Hęc dixit, & factis ipsis obsignauit, quę dixerat. Postquam enim fuit in eo loco, ubi oportebat eam accipere consummationem, primũ quidem se erexit ad orationem, deinde & collum inclinauit ad cædem, eandem seruans animi lætitiã, & nihil omninò triste ostendens. Itã victoria insigni ei caput amputatur.

Mulier autem quędam, nomine Sophia, fortè fortuna tunc transiens Nicomediam, & ad magnam urbem proficiscens Romam, illas sacras secum accipit reliquias: easq; domum portans, excitat martyri templũ dignum eius certaminibus. Paulò post excrandus quoq; Eleusius meritas luit pœnas. Nam cùm in mari nauigantem sæui quidam venti deprehendissent, & ingentem tempestatem excitãssent, ipsam quidem nauem vnã cum viris in mari submergũt. Cùm alij autem omnes essent submersi, ipse vt maiorem acciperet calamitatem, à mari quidem seruatur: in quendam verò locum defertum abijcitur, & fit miser cœna canibus.

Tale fuit Iulianæ martyrij stadium, & talis pro Christo finis eam est consecutus: quę Eleusio quidem desponsa fuerat circa nonum annum ætatis, Christi autem fuit sponsa, & per martyrium ei fuit coniuncta, cùm nata esset decem & octo annos. Rex verò erat tunc quidem impiorum Maximianus: noster autem, id est, fidelium, qui est semper Deus & Rex, Dominus noster Iesus Christus: Cui gloria & potentia nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.

MARTYRIVM SANCTORVM ET GLORIOSO- RVM CHRISTI MARTYRVM, LEONIS ET PARE- gorij, qui martyrium subierunt Pataris: ex Simeone Metaphraste.

VARIÆ quidem sunt diaboli machinæ aduersus seruos Dei: magis varium autem & maius est vnigeniti auxilium in suos ministros. Nam ille quidem non carnem & sanguinem obijcit ijs, qui sunt natura Christiani, sed spiritalia nequitie. Christi autem auxilium suos efficit fortiores aduersus diabolum. Satis verò probatur id, quod dictum est, ex generosorum martyrum Leonis & Paregorij tolerantia. Nam cùm beatus Paregorius fuisset prius consummatus in tolerantia in Domino, & multorum laborum requiem inuenisset regnum cælorum, beatus martyr Christi Leo, eius quidem qui fuit consummatus, certamen beatum esse dicebat: ipse autem afficiebatur magno dolore, quòd non fuisset consecutus idem certamen, cùm esset communis via eis proposita.

Illis verò diebus contigit Proconsulem Lollianum electum ab Imperatoribus, venire vsque ad eos, cùm reatio esset eo tempore penès Procuratorem urbis, qui erat Pataris. Celebrans autem sceleratus Procurator diem festum Serapidis, & congregans concilium impiorum, consultabat aduersus Christianos, & cogebat omnes ad cultum insanum idolorum. Cùm multi verò concurrerent, & metu humano tenerentur, egrè tulit quidem beatus Leo, ne audire quidem sustinens impiorum audaciam. Apud se autem differens, egressus est ad locum, in quo iacebant reliquie beati martyris Paregorij. Cùm autem fuisset in illo loco, in quo peragebant festum execrandũ & impium, qui eo digni erant, vnusquisque eorum, qui videbant, tam ex ipsa statura, quàm ex vultu & veste, & ex eo, quòd non assentiretur malis, quę ab ipsis fiebant, existimabat eum esse Christianum & planè reuerendum. erant enim ei moderata omnia. monasticam enim vitam exercuerat à iuuentute: & idèò deditus fuerat continentie, castitati & temperantie. Indumentum autem eius erat ex pilis contextum, & planè re ipsa vitam amulabatur Apostolicam, & fuerat imitator sancti Iohannis præcursoris.

Cùm ergò accessisset ad locum ei propositum, & preces sudisset consuetas, domum est reuersus: & cùm fuisset ingressus, & de more precatus, & panem sumpsisset, manebat apud se, nihil aliud meditans, quàm præclara facta pij Paregorij. Cùm hæc autem apud se animo agitaret, paululùm in somnum est resolutus, vt rerum sibi futurarum gloriam adspiceret. Quomodò enim Patriarcha Ioseph vidit, quæ à Deo essent sibi inferen-

Læta pro
greditur ad
mortem.

Sacræ eius
reliquie Ro-
mam trans-
feruntur.

18. FEBRVA.
Licet in
Aloysij To-
mo non sit
assignatus
dies.

Leo à iuue-
tute fuit
monachus
egregius.

Gene. 37.